ПРАВОНАСТУПНИЦТВО КРЕДИТОРА В СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО: ПОРЯДОК ТА ОСОБЛИВОСТІ

ЯРМОЛЕНКО Олександр Сергійович - кандидат юридичних наук, докторант Донецького державного університету внутрішніх справ
https://orcid.org/0000-0003-1414-5991
УДК 346.91
DOI: https://doi.org/10.71404/LAW.UA.2025.1.20

Стаття присвячена аналізу порядку та виявлення особливостей правонаступництва кредитора в справі про банкрутство. Визначено, що правонаступництво кредиторів у справах про банкрутство є важливим правовим інститутом, що забезпечує стабільність господарського (цивільного) обігу, ефективність виконання зобов'язань та дотримання прав усіх учасників процедури банкрутства. Надано характеристику законодавству, що регулює питання правонаступництва кредитора в справі про банкрутство, та наголошено, що це питання регулюються як господарським процесуальним законодавством, так і спеціальним законодавством, що регулює питання банкрутства. Визначено алгоритм правонаступництва кредитора в справі про банкрутство.

Ключові слова: банкрутство, неплатоспроможність, кредитор, Кодекс України з процедур банкрутства, правонаступництво, боржник, судовий розгляд, господарський суд, реєстр вимог кредиторів боржника.

Постановка проблеми

У сучасних умовах економічної нестабільності та зростання кількості неплатоспроможних юридичних і фізичних осіб питання правонаступництва набуває особливого значення, оскільки впливає на баланс інтересів кредиторів, боржників та держави. Правонаступництво кредиторів у справах про банкрутство є важливим правовим інститутом, що забезпечує стабільність господарського (цивільного) обігу, ефективність виконання зобов'язань та дотримання прав усіх учасників процедури банкрутства.

Необхідність дослідження з цього напрямку викликана відсутністю єдиного підходу до механізму правонаступництва в чинному законодавстві. Кодекс України з процедур банкрутства (далі – КУзПБ) містить загальні положення щодо вимог до кредиторів, але не дає чіткої відповіді на всі питання, які виникають на практиці. Зокрема, існують колізії між нормами Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України) та Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), що ускладнює правозастосування.

Крім того, існує ще одна проблема, а саме: процедурна складність та тривалість процесу правонаступництва кредиторів у справі про банкрутство. Відсутність єдиного алгоритму визнання нового кредитора в межах провадження створює додаткові ризики для всіх учасників процесу, зокрема унеможливлює швидке задоволення прав кредитора на задоволення своїх вимог.

Також слід звернути увагу, що іноді спостерігаються випадки зловживання правами з боку кредиторів, які використовують передачу прав вимог як інструмент для впливу на процедуру банкрутства. Наприклад, передача боргу пов'язаним особам або його штучне дроблення можуть змінювати розстановку сил у комітеті кредиторів та впливати на ухвалення ключових рішень у справі про банкрутство.

Аналіз судової практики також актуалізує необхідність дослідження з вказаної тематики, тому що суди по-різному підходять до оцінки правомірності заміни кредитора та встановлення факту правонаступництва, що створює додаткові правові ризики. Відсутність єдиної позиції призводить до затягування процесів і непередбачуваності судових рішень.

Тому питання правонаступництва кредиторів у справах про банкрутство є надзвичайно актуальним і потребує подальшого вдосконалення законодавчого регулювання, усунення правових колізій та розробки єдиних стандартів правозастосування. Вирішення цих проблем сприятиме ефективнішому захисту прав кредиторів, зменшенню зловживань та підвищенню прогнозованості судових рішень у справах про банкрутство.

Стан дослідження проблеми

Окремі аспекти правового положення кредиторів у справах про банкрутства були предметом дослідження для вітчизняних науковців та практиків, серед яких слід відзначити: О. Беляневич, А. Бутирського, І. Бутирську, О. Волянську, Л. Грабован, М. Гурина, В. Джуня, С. Жукова, Ю. Кабенок, Л. Ніколенко, Б. Полякова, Р. Полякова, П. Пригузу, В. Радзивілюк та інших. При цьому, питання правонаступництва кредиторів у справах про банкрутство залишається актуальним з огляду на сучасну економічну ситуацію.

Мета і завдання дослідження полягають у розкритті та визначенні порядку та особливостей правонаступництва кредиторів у справах про банкрутство.

Наукова новизна дослідження полягає в теоретичному осмисленні проблеми правонаступництва кредиторів у справах про банкрутство та загальній характеристиці з точки зору юридичного підходу та практики правозастосування.

Виклад основного матеріалу

Відповідно до чинного законодавства України правонаступництво кредитора можливе у випадках переходу права вимоги кредитора до іншої особи внаслідок господарсько-правових (цивільно-правових) договорів. Порядок розгляду заяви та вирішення судом про процесуальне правонаступництво визначений ГПК України. Поряд з цим, існує відмінність між регулюванням правонаступництва в справі про банкрутство, передбаченого нормами КУзПБ, і процесуальним правонаступництвом у позовному провадженні, передбаченим ГПК України.

Процедура банкрутства – це симбіоз, який поєднує розгляд процедурних питань, пов'язаних із здійсненням провадження в справі про банкрутство, а також вирішення спорів, стороною в яких є боржник, які розглядаються за позовом сторони, тобто в позовному провадженні, тим судом, який відкрив провадження в справі про банкрутство. Отже, до спорів, які згідно зі ст. 7 КУзПБ розглядаються за правилами позовного провадження в межах справи про банкрутство [1], мають застосовуватися загальні положення про правонаступництво, передбачені ст. 52 ГПК України [2]. Для заміни кредитора в справі про банкрутство, вимоги якого включено до реєстру вимог кредиторів, правонаступником мають застосовуватися спеціальні норми законодавства про банкрутство (ст. 43 КУзПБ). Тому залежно від цього має застосовуватися ч. 3 ст. 9 КУзПБ, а для спорів, які вирішуються в межах справи про банкрутство відповідно до ст. 7 КУзПБ, – ст. 255, 287 ГПК України. При цьому з урахуванням приписів ч. 6 ст. 12 ГПК України положення КУзПБ застосовуються переважно як спеціальні норми права. У разі відсутності в КУзПБ іншого врегулювання інституту правонаступництва норми чинного ГПК України мають застосовуватися як загальні норми процесуального права [3].

Відповідно до ст. 52 ГПК України в разі смерті або оголошення фізичної особи померлою, припинення юридичної особи шляхом реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення), заміни кредитора в зобов'язанні, а також в інших випадках заміни особи у відносинах, щодо яких виник спір, суд залучає до участі в справі правонас-

тупника відповідного учасника справи на будь-якій стадії судового процесу [2].

КУзПБ встановлює порядок здійснення процесуального правонаступництва в справі про банкрутство і не регулює матеріальні правові підстави правонаступництва. Питання правонаступництва в справі про банкрутство врегульовано ст. 43 КУзПБ, відповідно до якої у разі вибуття чи заміни кредитора у справі про банкрутство господарський суд за заявою правонаступника або іншого учасника (учасників) справи здійснює заміну такої сторони її правонаступником на будь-якій стадії провадження в справі. Усі дії, вчинені в справі про банкрутство до вступу в справу правонаступника, обов'язкові для нього так само, як вони були обов'язкові для особи, яку правонаступник замінив [1].

Процесуальне правонаступництво – це перехід процесуальних прав і обов'язків сторони в справі до іншої особи у зв'язку з вибуттям особи в спірному матеріальному правовідношенні.

Мета процесуального правонаступництва полягає в заміні одного кредитора на іншого без зміни розміру визнаних вимог кредиторів (за аналогією заміни сторони в матеріальному правовідношенні, де така заміна не впливає на розмір зобов'язання).

Особливості здійснення процесуального правонаступництва визначаються особливостями норм матеріального права, що регулюють перехід прав та обов'язків у матеріальних правовідносинах від особи до її правонаступника, або в інших випадках заміни сторони в правовідносинах, у яких виник спір [4]. Воно виникає на підставі юридичних фактів правонаступництва (заміни сторони матеріального правовідношення її правонаступником) і відображає зв'язок матеріального і процесуального права, фактично, процесуальне правонаступництво слідує за матеріальним. У кожному конкретному випадку, для вирішення питань можливості правонаступництва, господарському суду слід аналізувати відповідні фактичні обставини, передбачені нормами матеріального права [5].

Слід підкреслити, що вступ до справи (процесу) правонаступника кредитора залежить від його бажання, тому суд повинен з'ясувати наявність у нього бажання брати участь у справі. Так, Верховний Суд зазначив, що судом апеляційної інстанції, під час розгляду заяви про заміну позивача не були встановлені обставини та не досліджені докази, на підставі яких суд дійшов висновків щодо відсутності підстав для заміни кредитора його правонаступником [5].

Суд, вирішуючи питання заміни кредитора, має перевірити достовірність та правомірність фактичного переходу прав та обов'язків кредитора до іншої особи на підставі правочину, якому має бути надана оцінка на предмет нікчемності (недійсності в силу положень закону), що передбачено ст. 74-79, 86 ГПК України.

Перехід прав і обов'язків від одного суб'єкта матеріального правовідношення до іншого не тягне автоматичної зміни осіб у процесуальному відношенні, разом з тим, ст. 52 ГПК України не виключає можливості, суду, за наявності клопотання кредитора залучити до участі в справі його правонаступника у разі його заміни у відносинах, щодо яких виник спір, іншою особою.

З аналізу КУзПБ можна зробити висновок, що підставою заміни кредитора є відступлення права. Саме укладений, дійсний та виконаний договір відступлення права, у разі виконання правонаступником усіх його умов, які передбачають передання прав (у т.ч. здійснення оплати за договором) є підставою заміни кредитора в справі про банкрутство.

Проте в процесі вирішення судом питання заміни сторони її правонаступником у більшості випадків постають заперечення на кшталт відсутності у нового кредитора можливості набуття всіх прав первісного кредитора в зобов'язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав (ст. 514 ЦК). Наприклад, відсутність статусу фінансової установи в набувача виключає можливість правонаступництва на підставі договору відступлення права вимоги, якщо він має ознаки факторингу [6].

Підстави для матеріального правонаступництва визначені в ст. 512 ЦК України, у якій сказано про те, що кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою

особою: внаслідок цесії, у результаті правонаступництва (наприклад, універсального правонаступництва при реорганізації юридичної особи або спадкування), внаслідок виконання обов'язку боржника третьою особою, поручителем чи заставодавцем, в інших випадках, які визначені законом [7]. Отже, у законодавстві передбачається можливість відступлення первісним кредитором новому кредитору як повного обсягу прав та обов'язків, належних йому на момент відступлення (універсальне правонаступництво), так і можливість відступлення прав лише в певній частині, що обумовлюється сторонами в договорі відступлення права вимоги (сингулярне правонаступництво).

У той же час важливо враховувати, що норми як ГПК України, так і КУзПБ не передбачають можливості сингулярного процесуального правонаступництва. З аналізу законодавства можна зробити висновок, що в разі правонаступництва здійснюється вибуття або заміна кредитора в справі про банкрутство. Новий учасник отримує всі процесуальні права і обов'язки первісного кредитора. КУзПБ не передбачає можливості поділу прав між правонаступником і первісним кредитором процесуальних прав у справі про банкрутство. Оцінюючи обсяг переданих прав, суд враховує загальновизнаний принцип приватного права «nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse haberet», який означає, що «ніхто не може передати більше прав, ніж має сам». О. Волянська підкреслює, що така можливість порушила б баланс інтересів кредиторів і створила б невизначеність у справах про банкрутство [8].

При цьому Верховний Суд наголошує, що в справах про банкрутство на будь-якій стадії їх розгляду можливе сингулярне правонаступництво кредитора, за його заявою або правонаступника, у разі вибуття чи заміни кредитора в зобов'язанні. У такому випадку заява правонаступника повинна містити виклад обставин, що обґрунтовують таке правонаступництво, розмір вимог нового кредитора із визначенням їх черговості та визначенням їх правової природи за укладеним договором відступлення прав вимоги (конкурсні, поточні, забезпечені або не забезпечені заставою майна боржника), з окремим виділенням суми неустойки (штрафу, пені), а суд має встановити ці обставини та обґрунтувати у своєму рішенні підстави відхилення або прийняття доводів та обставин, на які посилається правонаступник, зазначити розмір вимог, щодо яких здійснюється таке правонаступництво та їх черговість, оскільки за наслідком прийняття такого рішення вносяться зміни до затвердженого реєстру вимог кредиторів [5].

У разі сингулярного правонаступництва суд досліджує як обсяг переданого права, так і структури відступлених вимог, оскільки за наслідком розгляду такої заяви передбачається внесення змін до реєстру вимог кредиторів, яким вимоги кредиторів заносяться до різної черговості відповідно до КУзПБ. А тому, покладеному на кредитора (нового кредитора) згідно з нормами ч. 3 ст. 45 КУзПБ обов'язку подати докази в обґрунтування кредиторських вимог, кореспондує обов'язок кредитора надати суду в справі про банкрутство докази дійсності його грошових вимог на момент передання права вимоги, зокрема вимог за кредитним договором, які можуть бути задоволені третіми особами (поручителями, майновими поручителями, за наслідком реалізації заставного майна) з огляду на значний, обумовлений законом, час процедури в справі про банкрутства. Цей обов'язок випливає із положень ч. 1 ст. 514 ЦК України, відповідно до яких до нового кредитора переходять права первісного кредитора в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав. Це підтверджується правовою позицією Верховного Суду, викладеної в постанові від 05.06.2018 у справі № 5023/7064/11 [9].

Суд постановляє ухвалу про заміну або про відмову в заміні кредитора його правонаступником. У випадку заміни особи в матеріальних правовідносинах суд у справі про банкрутство послідовно вчиняє дві процесуальні дії: заміняє кредитора його правонаступником та вносить зміни до реєстру кредиторів у частині зазначення особи (осіб) кредиторів, однак без зміни розміру цих вимог. Слід при цьому підкреслити, що норми КУзПБ, не містять такої процесуальної дії як визнання вимог нового кредитора, а також не передбачають винесення такого

процесуального документа як «ухвала про визнання вимог нового кредитора» [4].

Вказану ухвалу не можна вважати судовим рішенням, прийнятим щодо розгляду вимог певного кредитора по суті, це процесуальний юридичний факт на підставі якого: припиняються процесуальні правовідносини з первісним кредитором, який вибув з матеріального правовідношення і встановлюються процесуальні правовідносини з новим кредитором у зв'язку з тим, що до нього перейшли всі права та обов'язки первісного кредитора в тому ж матеріальному правовідношенні. Первісний кредитор позбавляється статусу сторони в справі про банкрутство з моменту набрання чинності цією ухвалою, а новий кредитор набуває цього статусу.

Відмова в задоволенні вимог про заміну кредитора його правонаступником не перешкоджає повторному зверненню цих осіб до суду із заявою про правонаступництво в цій справі на будь-якій стадії провадження в справі, з наданням доказів набуття відповідним правонаступником права вимоги до боржника на визнану в справі суму кредиторських вимог.

Можливість оскарження ухвал щодо процесуального правонаступництва в касаційному порядку не передбачена у законодавстві про банкрутство. Розширенням можливості оскарження в справах про банкрутство відкривається можливість для зловживань, оскільки завжди знайдеться один кредитор (з десятка, а то й тисяч кредиторів, які беруть участь у справі про банкрутство), який, переслідуючи егоїстичні цілі, захоче затягнути процес шляхом оскарження судових рішень [10, с. 56]. Тому питання їх оскарження в касаційному порядку (зокрема і права на оскарження) регулюється нормами ГПК України, а не нормами КУзПБ.

Неможливість оскарження ухвали суду про заміну (відмову в заміні) кредитора правонаступником, слід розглядати як «право на справедливий суд» у розумінні ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод у зв'язку з порушенням п. 2 ч. 1 ст. 287 ГПК України, п. 26 ч. 1 ст. 255 ГПК України, де вказується на ухвалу про заміну чи відмову в заміні сторони в справі (процесуальне правонаступництво). Стаття 300 ГПК України щодо правильності застосування місцевим та апеляційним судами норм матеріального права при вирішенні питання про правонаступництво вимог кредитора в справі про банкрутство у цьому випадку не застосовується.

Тому пропонуємо внести зміни до КУзПБ щодо затвердження права на касаційне оскарження ухвал про заміну або про відмову в заміні кредитора його правонаступником.

На підставі зробленого аналізу можна скласти алгоритм правонаступництва кредитора в справі про банкрутство:

1. Визначення підстав правонаступництва:

- господарські (цивільні) правовідносини: правонаступництво може виникнути на підставі цесії (договору про передачу прав вимоги), суброгації (передання прав вимоги до страхової компанії), реорганізації юридичної особи (права кредитора переходять до правонаступника) або на інших підставах, передбачених законодавством України;

- рішення суду: у деяких випадках перехід прав може бути здійснений на підставі рішення суду;

2. Подання заяви про правонаступництво:

- подання правонаступником заяви до господарського суду (арбітражного керуючого) (залежно від стадії процесу банкрутства) з проханням визнати його правонаступником. Заява має містити: назву суду та номер справи про банкрутство, інформацію про первісного кредитора та нового кредитора, опис підстав для правонаступництва, перелік доданих документів, прохання про заміну кредитора;

- документальне підтвердження: новий кредитор повинен надати документи, що підтверджують його право на правонаступництво (договір цесії, свідоцтво про спадкування, наказ про реорганізацію тощо);

3. Розгляд заяви судом:

- перевірка законності правонаступництва: перевірка відповідності правонаступництва вимогам КУзПБ та іншим нормативним актам;

- перевірка щодо можливого порушення інтересів інших кредиторів: суд перевіряє, чи не порушує правонаступництво інтереси інших кредиторів;

- ухвалення рішення: у разі відповідності документів вимогам законодавства, суд приймає ухвалу про заміну кредитора. Ухвала є підставою для внесення змін до реєстру вимог кредиторів;

4. Внесення змін до реєстру вимог кредиторів:

- після набрання чинності ухвали суду, арбітражний керуючий вносить зміни до реєстру вимог кредиторів, оновлює всі документи, пов'язані з процедурою банкрутства, враховуючи нові дані про кредитора, повідомляє інших кредиторів, боржника про заміну кредитора;

- новий кредитор отримує права та обов'язки первісного кредитора в процедурі банкрутства;

5. Реалізація прав нового кредитора:

- участь у зборах кредиторів: новий кредитор має право голосу на зборах кредиторів відповідно до розміру своєї вимоги;

- отримання виплат у процедурі банкрутства: відповідно до черговості задоволення вимог, новий кредитор отримує виплати в разі погашення заборгованості. Може пред'являти додаткові вимоги або ініціювати стягнення активів боржника;

- право на оскарження рішень: новий кредитор має право оскаржувати ухвали суду, дії арбітражного керуючого або рішення зборів кредиторів відповідно до законодавства.

Цей алгоритм ґрунтується на положеннях КУзПБ та судовій практиці, дозволяє на законних підставах замінити кредитора в справі про банкрутство та реалізувати права нового кредитора відповідно до законодавства.

Висновки

На підставі вищезазначеного можна зробити висновок, що правонаступництво кредиторів у справі про банкрутство є важливим механізмом, який дозволяє забезпечити безперервність вимог до боржника. Порядок правонаступництва кредиторів у справі про банкрутство включає низку етапів, починаючи з підготовки документів і закінчуючи участю в судовому процесі. Для успішної заміни кредитора необхідно підтримувати встановлені законом процедури, надати всі необхідні документи та врахувати інтереси інших учасників процесу. Впровадження чітких процедур та стандартів у цій сфері дозволить уникнути суперечок та забезпечити захист прав усіх учасників процесу банкрутства.

Література

1. Кодекс України з процедур банкрутства : Закон України від 18 жовтня 2018 року № 2597-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 19. Ст. 74.

2. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 06.11.1991 р. № 1798-XII. *Офіційний сайт Верховної Ради України. Законодавство*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text (дата звернення: 10.02.2025).

3. Постанова Верховного Суду від 05.04.2021 р. у справі №4/5007/33-Б/11. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: https://reyestr.court.gov.ua/ Review/96275987 (дата звернення: 10.02.2025).

4. Беляневич В.Е., Беляневич О.А. Науковий висновок щодо застосування частини третьої статті 8 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». *Координата*. URL: https://coordynata.com.ua/naukovij-visnovok-sodo-zastosuvanna-castini-tretoi-statti-8-zakonu-ukraini-pro-vidnovlenna-platospromoznosti-borznika-abo-viznanna-jogo-bankrutom#_ftn11 (дата звернення: 10.02.2025).

5. Постанова Верховного Суду від 26.07.2022 р. у справі № 910/12257/13.*Iplex*. URL:http://iplex.com.ua/doc.php?regnum=105571667&red=100003a0ac2e36ca2e3f6bf21adafd736b0b2a&d=5 (дата звернення: 10.02.2025).

6. Трикоза Т. Нюанси сингулярного правонаступництва у справах про банкрутство. *Pravo*. URL: https://pravo.ua/niuansy-synhuliarnoho-pravonastupnytstva-u-spravakh-pro-bankrutstvo/ (дата звернення: 10.02.2025).

7. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. *Офіційний сайт Верховної Ради України. Законодавство*. URL: https://zakon. rada.gov.ua/ laws/ show/435-15 (дата звернення: 10.02.2025).

8. Волянська О. Особливості правонаступництва при процедурі банкрутства. *Lcf*. URL: https://lcf.ua/news/ osoblivosti-pravonastupnitstva-pri-protseduri-bankrutstva/ (дата звернення: 10.02.2025).

9. Постанова Верховного Суду від 01.09.2023 р. у справі № 5011-50/9749-2012. *Iplex*. URL: http://iplex.com.ua/doc.php?regnum=113335979&red=100003c2f892c51d6a08cd8f4de46a7dc11446&d=5 (дата звернення: 10.02.2025).

10. Ніколенко Л.М. Перегляд судових актів у господарському судочинстві: монографія. Донецьк: Юго-Восток, 2013. 490 с.

Iarmolenko O.S.
Ph.D. in Law, Doctoral student,
Donetsk State University of Internal Affairs
https://orcid.org/0000-0003-1414-5991
Yarmolenkooleksandr17@gmail.com

CREDITORS' SUCCESSION IN THE BANKRUPTCY: PROCEDURE AND FEATURE

The article considers the issue of creditors' succession in bankruptcy cases as an important legal institution that ensures the stability of economic circulation, the effectiveness of the fulfillment of obligations and compliance with the rights of participants in the bankruptcy procedure. It is noted that the relevance of the study is due to economic instability, the growth of the number of insolvent entities and the lack of a unified approach to the mechanism of succession in the current legislation of Ukraine.

The provisions of the Code of Ukraine on Bankruptcy Procedures, the Economic Procedural Code of Ukraine and the Civil Code of Ukraine that regulate the succession of creditors are analyzed. Conflicts between the specified regulatory legal acts are identified that complicate the application of law and create legal risks for creditors, debtors and the judicial system as a whole.

Special attention is paid to the procedural aspects of succession, in particular the complexity and duration of the process of recognizing a new creditor in a bankruptcy case, the lack of a unified algorithm for its replacement. The risks of abuse of creditors' rights are also considered, in particular, the transfer of debt to related parties or its artificial fragmentation, which may affect the adoption of key decisions in the bankruptcy procedure.

The article provides an analysis of judicial practice, demonstrating the ambiguous approach of courts to assessing the legality of replacing a creditor and establishing succession. This leads to unpredictability of court decisions, delaying processes and additional legal risks.

The purpose of the study is to determine the procedure and features of creditors' succession in bankruptcy cases, as well as to develop recommendations for improving the legislative regulation of this issue. The scientific novelty of the study lies in the theoretical understanding of the problem of creditors' succession and the analysis of its features in the light of modern legislation and law enforcement practice.

The conclusions emphasize the need for legislative changes to eliminate conflicts, develop uniform standards of law enforcement and increase the efficiency of succession procedures. The proposed measures will help protect creditors' rights, minimize abuses, and increase the predictability of court decisions in bankruptcy cases.

Key words: bankruptcy, insolvency, creditor, Code of Ukraine on Bankruptcy Procedures, succession, debtor, judicial proceedings, economic court, register of claims of creditors of the debtor.